

blive til Lykke baade for Dem selv og den unge Pige. Men De er en Drømmer, en Sværmer, Hr. Hansted — det har jeg længe mærket! Fantasteriet ligger Dem som en ulyksalig Mødrene-arv i Blodet og fører Dem som en blindet Mand ud paa vilde Veje. Se dog ind i Deres sande Jeg. Riv det Drømmebind fra Øjnene, og De skal selv forfærdes for den Afgrund, man har lokket Dem ud til. Hvorledes er det dog gaaet til, at De med Deres Kundskaber og Forstand har kunnet lade Dem i den Grad forblinde? Hvad skal man tro, hvad skal man tænke om Dem, Hr. Hansted?“

„Det skal jeg ikke udtale mig om. Jeg véd kun, at jeg ikke kan imødekomme Deres Ønsker ved at fortryde mine Handlinger — hverken den ene eller den anden af dem. Naar jeg i Gaar talte i Skibberup Forsamlingshus, skete det efter modne Overvejelser, og jeg har ingen Grund til at ønske det ugjort. Jeg føler, at jeg i Gaar for første Gang i Sandhed var sammen med Menigheden, — og havde Provsten været til Stede, vilde De sikkert have maattet indrømme, at Tilfredsheden herover var gensidig.“

„Det tror jeg saamænd hjærtelig gerne!“
busede Tønnesen med ét ud. „Naar man fortæller